

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobce: **L. P.**, narozen X,
bytem X,

proti

žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**,
sídlem Křížová 1292/25, 225 08 Praha 5,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 7. 2021, č. j. X,

takto:

- I.** Rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 26. 7. 2021, č. j. X, se **pro vadu řízení zrušuje** a věc se **vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 7 468,41 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 26. 7. 2021, č. j. X, kterým byly zamítnuty jeho námitky a bylo potvrzeno rozhodnutí žalované ze dne 14. 4. 2021, č. j. X, jímž žalovaná zamítla žalobcovu žádost o invalidní důchod pro nesplnění podmínek stanovených v § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém

pojištění“), neboť podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Most ze dne 12. 1. 2021 není invalidní, jelikož jeho pracovní schopnost poklesla pouze o 20 %.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že posudkový lékař učinil závěr, že žalobce není invalidní bez podrobnějšího zkoumání jeho zdravotního stavu a bez jeho osobní účasti. Posudkový lékař pouze žádal o doložení aktuálního neurologického nálezu a výsledku MR vyšetření. Na základě tohoto nálezu dospěl posudkový lékař k závěru, že žalobcovo postižení je pouze lehké a od 1. 1. 2013 již není žalobce invalidní. Naopak z posudků ze Slovenské republiky z předchozích let ze dne 26. 8. 2013, 24. 1. 2017 a 4. 5. 2020 podle žalobce vyplynulo, že jeho pracovní schopnost poklesla o 55 až 60 %. Žalobce se domníval, že se jednalo o popírání lékařské vědy, která je v celé Evropské unii stejná a přezkoumatelná Evropským soudem pro lidská práva. Zdůraznil, že zdravotní postižení označená slovenskými lékaři jsou uvedena ve vyhlášce Ministerstva práce a sociálních věcí č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity, (dále jen „vyhláška o posuzování invalidity“), a to v kapitole XIII, oddílu E, položce 1d, u které je stanovena míra poklesu pracovní schopnosti 50 až 70 %, neboť jde o těžké postižení více úseků páteře, s trvalými projevy kořenového dráždění, trvalým funkčně významným neurologickým nálezem, s těžkým poškozením nervů, závažné parézy, svalové atrofie, poruchy hybnosti končetin, pokles celkové výkonnosti při lehkém zatížení, některé denní aktivity značně omezeny. Žalobce považoval za diskriminaci neuznávání slovenských odborných lékařských nálezů a slovenských posudků. Podle žalobce bylo napadené rozhodnutí vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu a bez přihlédnutí k zákonu o důchodovém pojištění a k vyhlášce o posuzování invalidity.

Vyjádření žalované k žalobě

3. Žalovaná ve svém vyjádření zrekapitulovala průběh správního řízení a s ohledem na žalobcovy námitky navrhla provedení důkazu posudkem Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem (dále jen „posudková komise“). Upozornila na to, že osobní účast žadatele u posuzování jeho zdravotního stavu není nutná, pokud tak usoudí posudkový lékař, i vzhledem k hospodárnosti správního řízení. Žalovaná podotkla, že není vázána právními ani medicínskými výsledky hodnocení zdravotního stavu žadatele v jiném státě. Závěrem uvedla, že pokud je žalobce přesvědčen, že podklady pro posouzení jeho zdravotního stavu byly nekompletní, bylo na něm, aby předložil veškerou dostupnou dokumentaci o svém zdravotním stavu.

Ústní jednání soudu

4. Při jednání soudu konaném dne 5. 4. 2022 žalobce přednesl žalobu shodně jako v jejím písemném vyhotovení, přičemž zdůraznil, že posudek o invaliditě ze dne 12. 1. 2021 je nezákonný, neboť retroaktivně stanovil, že žalobce není invalidní již od 1. 1. 2013. Podotkl, že mu byl invalidní důchod odebrán proto, že nedoložil žádné lékařské zprávy za období let 2010 až 2020, ačkoli od něj tyto zprávy nikdo nežádal. Žalobce dodal, že tyto zprávy odevzdal při posuzování svého zdravotního stavu na Slovensku, tudíž je nemá k dispozici, nicméně posudkoví lékaři žalované si je mohli vyžádat ze Slovenska. Žalobce doložil toliko lékařské zprávy ke svým přidruženým onemocněním, tudíž ani posudková Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

komise neměla podklady k jeho dominantnímu onemocnění. Namítal, že žalovaná vycházela z nálezů slovenských odborných lékařů, neuznala však slovenské posudky; podle žalobce by měla k oběma typům těchto dokumentů přistupovat shodně. Připomněl, že jeho nemoc je chronická, a uzavřel, že by měla být českými i slovenskými lékaři hodnocena stejně.

5. Pověřená pracovnice žalované při tomto jednání odkázala na písemné vyjádření k žalobě a s ohledem na závěry posudku posudkové komise ponechala rozhodnutí na úvaze soudu.
6. Soud při jednání v souladu s § 52 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) provedl dokazování čtením posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem ze dne 10. 2. 2022, včetně protokolu o jednání posudkové komise. Žalobcem navržené dokazování soud v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. pro nadbytečnost neprovedl, neboť se jednalo o listiny tvořící součást správního, resp. posudkového spisu.

Posouzení věci soudem

7. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
8. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném jednání dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
9. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že žalovaná první žalobcovu žádost o přiznání invalidního důchodu zamítla rozhodnutím ze dne 13. 1. 2012, neboť žalobce nesplnil zákonnou podmínku potřebné doby pojištění; toto rozhodnutí bylo potvrzeno rozhodnutím žalované ze dne 30. 7. 2012, jímž žalovaná současně zamítla žalobcovy námitky. K obdobnému závěru dospěla žalovaná i v rozhodnutí ze dne 28. 5. 2013, jímž zamítla žalobcovu žádost o invalidní důchod, neboť nezískal potřebnou dobu pojištění pro vznik nároku na invalidní důchod; toto rozhodnutí bylo potvrzeno rozhodnutím žalované ze dne 19. 7. 2013, jímž žalovaná současně zamítla žalobcovy námitky. Všechna uvedená rozhodnutí přitom vycházela z posudku o invaliditě vypracovaného dne 23. 11. 2011 posudkovou lékařkou MUDr. D. K. pro Okresní správu sociálního zabezpečení Most. Posudková lékařka označila za rozhodující příčinu žalobcova dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu zdravotní postižení uvedené v kapitole XIII, oddílu E, položce 1c přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity a míru poklesu pracovní schopnosti stanovila na 40 % s tím, že podle § 3 odst. 1 vyhlášky o posuzování invalidity se tato hodnota zvyšuje o deset procentních bodů, celkově činila 50 %.
10. Dne 24. 7. 2020 žalobce prostřednictvím Sociální pojišťovny Slovenské republiky požádal o invalidní důchod z českého důchodového pojištění. V posudku o invaliditě ze dne 12. 1. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

2021 posudková lékařka MUDr. D. K. pro Okresní správu sociálního zabezpečení Most označila za rozhodující příčinu žalobcova dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu v období od 29. 12. 2010 do 31. 12. 2012 zdravotní postižení uvedené v kapitole XIII, oddílu E, položce 1c přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity a míru poklesu pracovní schopnosti stanovila na 40 % s tím, že podle § 3 odst. 1 vyhlášky o posuzování invalidity se tato hodnota zvyšuje o deset procentních bodů, celkově činila 50 %. Za rozhodující příčinu žalobcova dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu v období od 1. 1. 2013 označila posudková lékařka zdravotní postižení uvedené v kapitole XIII, oddílu E, položce 1b přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity. Míra poklesu pracovní schopnosti byla stanovena ve výši 20 % s tím, že podle § 3 a § 4 téže vyhlášky se procentní míra poklesu pracovní schopnosti nemění. Na základě tohoto posudku vydala žalovaná dne 14. 4. 2021 rozhodnutí, jímž žalobcovu žádost o invalidní důchod zamítla.

11. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce námitky. Žalovaná si v řízení o námitkách vyžádala nový posudek o invaliditě žalobce ze dne 20. 7. 2021, který vypracovala posudková lékařka Lékařské posudkové služby České správy sociálního zabezpečení v Ústí nad Labem (dále jen „LPS“) MUDr. E. V. Tato posudková lékařka opětovně posoudila žalobcův zdravotní stav a dospěla k závěru, že rozhodující příčinou žalobcova dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles jeho pracovní schopnosti bylo v období od 29. 12. 2010 do 31. 12. 2012 zdravotní postižení uvedené v kapitole XIII, oddílu E, položce 1c přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, a míru poklesu pracovní schopnosti stanovila na 40 % s tím, že vzhledem k prokázané recidivě výhřezu se podle § 3 odst. 1 vyhlášky o posuzování invalidity tato hodnota zvyšuje o deset procentních bodů, celkově činila 50 %. Za rozhodující příčinu žalobcova dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles jeho pracovní schopnosti v období od 1. 1. 2013 označila posudková lékařka LPS zdravotní postižení uvedené v kapitole XIII, oddílu E, položce 1b přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity. Míra poklesu pracovní schopnosti byla stanovena ve výši 20 % s tím, že podle § 3 odst. 1 vyhlášky o posuzování invalidity se tato hodnota zvyšuje o deset procentních bodů, celkově činila 30 %. Na základě tohoto nového posudku vydala žalovaná žalobou napadené rozhodnutí ze dne 26. 7. 2021, kterým byly žalobcovy námitky zamítnuty a bylo potvrzeno rozhodnutí žalované ze dne 14. 4. 2021 s odůvodněním, že žalobce není invalidní, neboť pokles žalobcovy pracovní schopnosti dosahuje od 1. 1. 2013 pouze 30 % a pro první stupeň invalidity je nutné, aby nastal pokles pracovní schopnosti nejméně o 35 %.
12. Podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění platí, že *„[p]ojištěnec je invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %.“* Z odstavce 2 citovaného ustanovení vyplývá, že pokud pracovní schopnost pojištěnce poklesla nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně, pokud poklesla nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně, a pokud poklesla nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně.
13. Pracovní schopnost je definována v § 39 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění, podle kterého platí, že *„[p]racovní schopností se rozumí schopnost pojištěnce vykonávat výdělečnou činnost odpovídající jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem a předchozím výdělečným činnostem. Poklesem pracovní schopnosti se rozumí pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost v důsledku omezení tělesných, smyslových a duševních schopností ve srovnání se stavem, který byl u pojištěnce před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.“* V souladu s odstavcem

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

4 citovaného ustanovení se při určování poklesu pracovní schopnosti vychází ze zdravotního stavu pojištěnce doloženého výsledky funkčních vyšetření; přitom se bere v úvahu, zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující pracovní schopnost, zda se jedná o stabilizovaný zdravotní stav, zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován, schopnost rekvalifikace pojištěnce na jiný druh výdělečné činnosti, než dosud vykonával, schopnost využití zachované pracovní schopnosti v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 35 % a nejvíce o 69 %, v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 70 % též to, zda je pojištěnec schopen výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek.

14. V § 39 odst. 5 zákona o důchodovém pojištění je dále stanoveno, že „[z]a zdravotní postižení se pro účely posouzení poklesu pracovní schopnosti považuje soubor všech funkčních poruch, které s ním souvisejí.“ V souladu s odstavcem 6 téhož ustanovení se za stabilizovaný zdravotní stav považuje takový zdravotní stav, který se ustálil na úrovni, která umožňuje pojištěnci vykonávat výdělečnou činnost bez zhoršení zdravotního stavu vlivem takové činnosti; udržení stabilizace zdravotního stavu může být přitom podmíněno dodržováním určité léčby nebo pracovních omezení. Podle odstavce 7 téhož ustanovení je pojištěnec adaptován na své zdravotní postižení, jestliže nabyt, popřípadě znovu nabyt schopností a dovedností, které mu spolu se zachovanými tělesnými, smyslovými a duševními schopnostmi umožňují vykonávat výdělečnou činnost bez zhoršení zdravotního stavu vlivem takové činnosti.
15. Soud podotýká, že procentní míra poklesu pracovní schopnosti se vždy určuje v celých číslech s tím, že procentní míry poklesu pracovní schopnosti podle druhů zdravotního postižení jsou uvedeny v příloze k vyhlášce o posuzování invalidity. Z § 2 odst. 3 této vyhlášky přitom vyplývá, že „[j]e-li příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pojištěnce více zdravotních postižení, jednotlivé hodnoty procentní míry poklesu pracovní schopnosti stanovené pro jednotlivá zdravotní postižení se nesčítají; v tomto případě se určí, které zdravotní postižení je rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, a procentní míra poklesu pracovní schopnosti se stanoví podle tohoto zdravotního postižení se zřetelem k závažnosti vlivu ostatních zdravotních postižení na pokles pracovní schopnosti pojištěnce. Za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu se považuje takové zdravotní postižení, které má nejvýznamnější dopad na pokles pracovní schopnosti pojištěnce.“
16. Podle § 3 odst. 1 vyhlášky o posuzování invalidity dále platí, že „[v] případě, že příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pojištěnce je více zdravotních postižení a v důsledku působení těchto zdravotních postižení je pokles pracovní schopnosti pojištěnce větší, než odpovídá horní hranici míry poklesu pracovní schopnosti určené podle rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, lze tuto horní hranici zvýšit až o 10 procentních bodů.“
17. V projednávané věci byly žalobcova žádost o invalidní důchod i jeho námitky zamítnuty s odůvodněním, že z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho pracovní schopnost o 20 %, resp. o 30 %, přičemž pro vznik (a trvání) nároku na invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně je nutné, aby míra poklesu pracovní schopnosti byla minimálně 35 %.
18. Soud připomíná, že jedním z předpokladů pro vznik nároku na invalidní důchod je existence invalidity pojištěnce ve smyslu § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, jak vyplývá z § 38 téhož zákona. Bylo proto třeba zjistit, zda žalobce ke dni vydání napadeného rozhodnutí splňoval podmínky alespoň prvního stupně invalidity, tedy zda u

něj došlo k poklesu pracovní schopnosti nejméně o 35 %. V této souvislosti soud poznamenává, že v daném případě nebylo mezi účastníky řízení žádného sporu o tom, zda žalobce získal potřebnou dobu pojištění, což je druhý předpoklad pro vznik nároku na invalidní důchod, jak vyplývá z § 38 zákona o důchodovém pojištění, a proto se soud touto otázkou nezabýval.

19. Již výše bylo zmíněno, že napadené rozhodnutí bylo odůvodněno závěrem posudkové lékařky LPS o míře poklesu žalobcovy pracovní schopnosti. Soud se s tímto závěrem lékařky nespokojil, a protože nemá odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity především závisí, vyžádal si v rámci tohoto soudního řízení v intencích § 52 odst. 1 s. ř. s. v návaznosti na § 77 téhož zákona odborný posudek od Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem, která je v těchto věcech podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, povolána k posuzování zdravotního stavu žalobců v soudních řízeních ve věcech důchodového pojištění. Tato posudková komise nově posoudila žalobcův celkový stav, pokles jeho pracovní schopnosti a datum vzniku jeho případné invalidity včetně jejího stupně.
20. Z obsahu posudkové dokumentace vypracované posudkovou komisí soud zjistil, že komise jednala v řádném složení [předsdkyně MUDr. H. H., lékař MUDr. T. J. (odbornost: neurologie) a tajemnice M. V.], posudek ze dne 10. 2. 2022 byl vypracován po studiu a zhodnocení žalobcova zdravotního stavu na základě předložené lékařské dokumentace. Žalobce nebyl jednání komise přítomen. Dále je z posudkové dokumentace patrné, jaké lékařské nálezy, zprávy, vyšetření a další listiny měla komise k dispozici. Na základě posouzení žalobcem předložených lékařských zpráv (ze dne 14. 9. 2020 – MUDr. A. H., ze dne 13. 8. 2019 – MUDr. M. F., ze dne 11. 11. 2020 – rtg vyšetření MUDr. M., ze dne 19. 10. 2020 – MUDr. G., ze dne 1. 10. 2020 – vyšetření MRI páteře MUDr. Š.), spisové dokumentace Okresní správy sociálního zabezpečení Most a spisové dokumentace námitkového řízení dospěla posudková komise k závěru, že k datu vydání napadeného rozhodnutí (tj. k 26. 7. 2021) žalobce splňoval kritéria pro invaliditu prvního stupně ve smyslu § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, neboť u něj byl shledán pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu o 40 %.
21. Posudková komise konstatovala, že se u žalobce k datu vydání napadeného rozhodnutí jednalo o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav s tím, že rozhodující příčinou tohoto stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles jeho pracovní schopnosti je neuropatický syndrom dolních končetin s měnlivým asymetrickým akrálním postižením nejspíše jako kombinace chronického degenerativního páteřního syndromu a složky prodělané lymfské boreliózy s nově zjištěným onemocněním diabetes mellitus druhého typu – stav komplikován somatickou nadváhou. Posudková komise proto hodnotila míru poklesu žalobcovy pracovní schopnosti podle přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, a to podle kapitoly VI – postižení nervové soustavy; položky 9 – postižení periferních nervů, polyradikuloneuritidy, neuropatie; podpoložky 9b – středně těžké postižení, závažná porucha motorických funkcí, podstatné omezení pohyblivosti jedné končetiny nebo její části nebo lehké postižení funkce dvou končetin, některé denní aktivity omezeny. Pro toto zdravotní postižení stanovuje vyhláška rozmezí míry poklesu pracovní schopnosti 20 až 40 %. Vzhledem k ostatním komorbiditám zvolila posudková komise v případě žalobce horní hranici rozmezí (tj. 40 %) s tím, že pro využití § 3 odst. 1 a 2 téže vyhlášky nenašla posudková komise objektivní důvod.
22. Soud zhodnotil citovaný posudek posudkové komise ze dne 10. 2. 2022, který představuje stěžejní důkaz v tomto soudním řízení, a dospěl k závěru, že posudek byl vypracován po Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

náležitým posouzení žalobcova zdravotního stavu na základě předložené lékařské dokumentace, odborných lékařských nálezů a zhodnocení zdravotního stavu žalobce z doložené dokumentace při jednání posudkové komise dne 10. 2. 2022 specialistou v oboru neurologie MUDr. J. Soud přitom pokládá předmětný posudek za úplný, objektivní a přesvědčivý.

23. S výše popsáním závěrem posudkové komise se soud ztotožnil a za daného stavu věci neshledal potřebu, aby byl posudek posudkové komise ze dne 10. 2. 2022 doplňován či aby byl případně ve věci vypracováván další posudek jinou posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí, nebo dokonce aby bylo přikročeno ke znaleckému zkoumání žalobcova zdravotního stavu. Požadavek v tomto směru ostatně v předmětném soudním řízení nevznikli ani žalovaná, ani žalobce poté, co byli s citovaným posudkem seznámeni. Závěr soudu o tom, že v daném případě již nebylo zapotřebí provádět další dokazování, koresponduje s ustálenou judikaturou soudů rozhodujících ve správním soudnictví včetně Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho rozsudky ze dne 25. 6. 2003, č. j. 2 Ads 9/2003-50, publ. pod č. 150/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 28. 8. 2003, č. j. 5 Ads 22/2003-48, či ze dne 12. 3. 2009, č. j. 3 Ads 143/2008-92).
24. S ohledem na vše, co bylo uvedeno shora, (zejména vycházejí ze závěru posudkové komise, že žalobce splnil podmínky invalidity druhého stupně) dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná. Žalovaná totiž při svém rozhodování vycházela z neúplně zjištěného skutkového stavu (za hlavní podklad svého rozhodnutí vzala nesprávný posudek posudkové lékařky LPS o invaliditě žalobce ze dne 20. 7. 2021), což zakládá vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Soud proto napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro vadu řízení zrušil a současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení, v němž bude žalovaná podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázána právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku. Bude proto na žalované, aby znovu rozhodla o námitkách žalobce, přičemž bude vycházet z toho, že žalobce byl k datu vydání napadeného rozhodnutí invalidním v prvním stupni invalidity.
25. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 7 468,41 Kč. Náhrada se skládá z částky 4 244,96 Kč (jízdné vlakem z X do Prahy a zpět včetně převozu žalobcova vozidla – 2x 86 Eur, jízdenky zakoupeny dne 22. 3. 2022, kdy podle údajů České národní banky činil kurz 24,68 Kč za 1 Euro), z částky 2 788,45 Kč [cestovné z X do X a zpět, tj. 2x 107 km, a z Prahy do Ústí nad Labem a zpět, tj. 2x 95 km – celkem 404 km, použito vozidlo Toyota Avensis, evidenční číslo X (doloženo technickým průkazem), s kombinovanou spotřebou 6,1 litru na 100 km zjištěnou na <https://www.driveto.cz/toyota/avensis/avensis-t25-2003-2006/2-2-130-kw-naftovy-predni-manualni/>, neboť žalobcem předložený technický průkaz žádné údaje o spotřebě vozidla neobsahoval; cena motorové nafty 36,10 Kč za 1 litr podle vyhlášky č. 511/2021 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad, ve znění účinném od 12. 3. 2022; základní náhrada za 1 km jízdy 4,70 Kč podle téže vyhlášky] a z částky 435 Kč [stravné podle § 2 písm. a) a c) vyhlášky č. 511/2021 Sb. ve výši 99 Kč za 4. 4. 2022, kdy cesta trvala 5 až 12 hodin, ve výši 237 Kč za 5. 4. 2022, kdy cesta trvala déle než 18 hodin, a ve výši 99 Kč za 6. 4. 2022, kdy cesta trvala 5 až 12 hodin]. Jiné náklady řízení žalobce nahradit nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 5. dubna 2022

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v.r.
samosoudce

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobce: L. P., narozen X,
bytem X,

proti

žalované: Česká správa sociálního zabezpečení,
sídlem Křížová 1292/25, 225 08 Praha 5,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 7. 2021, č. j. X,

takto:

V písemném vyhotovení rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 5. 4. 2022, č. j. 41 Ad 15/2021-76, **se opravuje** první věta v odstavci 24 odůvodnění tak, že slova „invalidity druhého stupně“ se nahrazují slovy „invalidity prvního stupně“:

Odůvodnění:

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 26. 7. 2021, č. j. X, kterým byly zamítnuty jeho námitky a bylo potvrzeno rozhodnutí žalované ze dne 14. 4. 2021, č. j. X, jímž žalovaná zamítla žalobcovu žádost o invalidní důchod pro nesplnění podmínek stanovených v § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), neboť podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Most ze dne 12. 1. 2021 není invalidní, jelikož jeho pracovní schopnost poklesla pouze o 20 %.

Krajský soud v Ústí nad Labem vyhlásil dne 5. 4. 2022 při ústním jednání ve shora uvedené věci rozsudek, jímž žalobou napadené rozhodnutí žalované pro vadu řízení zrušil, věc vrátil žalované k dalšímu řízení a uložil žalované povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

Na základě upozornění žalované soud zjistil, že se při zpracování písemného vyhotovení rozsudku dopustil zjevné nesprávnosti, neboť ačkoli z celého odůvodnění rozsudku vycházejícího ze závěrů posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem ze dne 10. 2. 2022 vyplývá, že žalobce byl k datu vydání napadeného rozhodnutí invalidním v prvním stupni invalidity, soud v odstavci 24 odůvodnění chybně uvedl: „S ohledem na vše, co bylo uvedeno shora, (zejména vycházejí ze závěru posudkové komise, že žalobce splnil podmínky invalidity druhého stupně) dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná“ (podtržení doplněno soudem).

Podle § 54 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) platí, že „[p]ředseda senátu opraví v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti. Týká-li se oprava výroku, vydá o tom opravné usnesení

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

a může odložit vykonatelnost rozsudku do doby, dokud opravné usnesení nenabude právní moci.“

Soud shledal, že první věta v odstavci 24 odůvodnění předmětného rozsudku je zatížena zjevnou nesprávností, neboť se v ní – na rozdíl od zbývajících částí písemného vyhotovení rozsudku a na rozdíl od ústně vyhlášeného rozsudku – hovoří o invaliditě druhého stupně. Podmínky citovaného ustanovení pro provedení opravy tudíž byly splněny.

V dané věci nebylo možno vyžádat si k opravě stejnopisy rozsudku ze dne 5. 4. 2022, neboť byly doručovány prostřednictvím systému datových schránek. Soud proto v souladu s § 64 s. ř. s. postupoval podle § 164 věty druhé zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, která uvádí, že není-li možné provést opravu ve stejnopisech rozhodnutí, vydá předseda senátu opravné usnesení, které doručí účastníkům.

S ohledem na uvedené skutečnosti předseda senátu podle § 54 odst. 4 s. ř. s. výše popsanou zjevnou nesprávnost tímto usnesením opravil a uvedl první větu v odstavci 24 odůvodnění rozsudku do souladu se zbytkem odůvodnění a s jeho zněním veřejně vyhlášeným dne 5. 4. 2022.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

Ústí nad Labem 9. května 2022

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v.r.
samosoudce